

Sygnatura akt VIII C 1456/16

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska-Sikoń

Protokolant: Natalia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa Gminy W.

przeciwko K. M. i T. M.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie ograniczonego powództwa, tj. co do kwoty 122,33 zł;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę 59,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C upr. (...)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lipca 2016 r. (data prezentaty na pozwie, k. 2) strona powodowa – Gmina W. – wniosła o zasądzenie od pozwanych K. M. i T. M. na jej rzecz solidarnie kwoty 441,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwani nabyli na podstawie umowy sprzedaży z dnia 15 lipca 2009 r. nieruchomości w postaci garażu nr (...) wraz z przynależnym do niego udziałem w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej we W. przy ul. (...) oznaczonej jako działka nr (...) obręb K., dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiącej własność strony powodowej. Pozwani jako użytkownicy wieczystości przedmiotowej działki zobowiązani są do ponoszenia opłat rocznych przez czas trwania tego prawa. Wysokość opłaty rocznej począwszy od 2010 r. wynosiła kwotę 52 zł, o której wysokości pozwani zostali zawiadomieni pismem z dnia 12 stycznia 2016 r. Strona powodowa podniosła, że pozwani zalegają z uiszczeniem opłaty rocznej za lata 2010-2015 w wysokości po 52 zł za każdy rok. Wobec powyższego strona powodowa podniosła, iż na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 312 zł tytułem należności głównej oraz kwota 129,06 zł tytułem odsetek od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, tj. do dnia 25.07.2016 r., łącznie 441,06 zł. Gmina wzywała pozwanych do zapłaty należności pismami z dnia 02.05.2016 r. oraz z dnia 23.05.2016 r., jednak bezskutecznie.

W dniu 22 września 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt VII Nc 6973/16), w którym nakazał pozwanym K. M. i T. M., aby zapłacili łącznie stronie powodowej kwotę 441,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od

dnia 26.07.2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 97,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 90,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu (k. 24).

Pozwani w dniu 07 listopada 2016 r. wnieśli skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości. Pozwani podnieśli zarzut spełnienia świadczenia co do części roszczenia oraz zarzut przedawnienia roszczenia co do jego pozostałej części, tj. w zakresie opłat z tytułu wieczystego użytkowania gruntów za lata 2010 – 2013 wraz z odsetkami, wnosząc o umorzenie postępowania w zakresie zapłaconej przez pozwanych kwoty, a o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. Pozwani wnieśli także o zasądzenie od strony powodowej solidarnie na ich rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i kwoty 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani podnieśli, iż opłata z tytułu wieczystego użytkowania gruntów jest świadczeniem okresowym, który zgodnie z art. 118 k.c. przedawnia się z upływem 3 lat, a odnosząc termin przedawnienia roszczenia do daty złożenia pozwu, roszczenia za lata 2010-2013 są zobowiązaniami przedawnionymi. Tym samym pozwani podnoszą zarzut przedawnienia co do kwoty należności głównej w wysokości 208 zł wraz z odsetkami tytułem wieczystego użytkowania gruntów za lata 2010-2013. Pozwani wskazali, że opłata z tego tytułu za lata 2014 i 2015 wraz z odsetkami została przez pozwanych uiszczona w dniu 27 października 2016 r. (k. 26-28).

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa cofnęła powództwo w zakresie roszczenia za lata 2014-2015 w kwocie 122,33 zł, podtrzymując żądanie w części, tj. co do kwoty należności głównej za lata 2010-2013 w wysokości 208 zł oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych od tej kwoty za okres od dnia wymagalności do dnia 25.07.2016 r. w wysokości 112,61 zł oraz należnymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto Gmina W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Wniosła o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia, podnosząc, iż jego uwzględnienie byłoby nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Strona powodowa powołując się na treść orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyroku SN z dnia 27.11.2013 r. wydanego w sprawie V CSK 516/12, wyroku SN z dnia 04.10.2001 r w sprawie I CKN 458/03, wyroku SN z dnia 20.05.2014 r. w sprawie IICK 354/03) wskazała, że niedopełnienie uiszczenia opłaty wynikającej z art. 238 k.c. w zw. z art. 71 ustawy z dnia 21.08.1997 r. ustawy o gospodarce nieruchomościami jest zachowaniem pozwanych, które stoi w sprzeczności z zasadami słuszności i sprawiedliwości w stosunku do pozostałych osób zobowiązanych i wypełniających ten obowiązek. W związku z tym zdaniem strony powodowej zarzut przedawnienia nie może być podnoszony przez stronę, która świadomie nie realizuje płatności w terminie. Gmina podniosła, że płatność za lata 2014 i 2015 została dokonana z przekroczeniem terminu, a na dzień wytoczenia powództwa opłata nie była uiszczona, a tym samym powództwo w niniejszej sprawie było zasadne i dlatego zasadnym jest żądanie zwrotu kosztów postępowania (k. 50-51).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina W. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej we W. przy ul. (...) i ul. (...), oznaczonej w operacie ewidencji gruntów i budynków miasta W. jako działka nr (...), obręb S. o powierzchni 10.211 m², dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Wielkość udziału w prawie użytkowania wieczystego wynosi (...). Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego tej nieruchomości wynosi kwotę 35.774 zł, stanowiącą 1% ceny nieruchomości.

Bezsporne

Pozwani K. M. i T. M. są współwłaścicielami – na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej – w udziale wynoszącym 2/138 części lokalu niemieszkalnego – garażu wielostanowiskowego, tj. znajdującego się w nim miejsca postojowego P55, w sektorze A, stanowiącego odrębną nieruchomość, położonego we W. przy ul. (...) o powierzchni użytkowej 1.737,70 m², dla której to nieruchomości lokalowej Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...). Z własnością tego lokalu niemieszkalnego - garażu wielostanowiskowego związany jest udział

wynoszący 101.871/1.000.000 części we współwłasności wspólnych części budynku i urządzeń w prawie użytkowania wieczystego gruntu, objętych księgą wieczystą nr (...).

Pozwani nabyli przedmiotową nieruchomość na podstawie umowy sprzedaży z dnia 15 lipca 2009 r.

Dowód: umowa sprzedaży rep. (...)r. - k. 15-16v

Oplata roczna za udział 2/138 z udziału (...)000.000, do której uiszczenia są zobowiązani pozwani począwszy od 2010 roku, wynosi 52 zł.

Bezsporne, a nadto dowód: pismo z dnia 12.01.2016 r. - k. 17

Pismem z dnia 12 stycznia 2016 r. strona powodowa przypomniała pozwanym – K. M. i T. M. o obowiązku uiszczania opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego gruntu w terminie do 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Poinformowała pozwanych, że opłata roczna za udział 2/138 z udziału (...)000.000 w prawie użytkowania wieczystego ww. nieruchomości gruntowej począwszy od 2010 r. wynosi 52 zł. Gmina wskazała, że opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego gruntu nie były wnoszone, a pozwani zalegają z opłatami za okres od 2010 do 2015 r.

Dowód: pismo z dnia 12.01.2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 17, 18-18v

Pismem z dnia 2 maja 2016 r. (odebrane dnia 06 maja 2016 r.) Gmina W. wezwała pozwanego T. M. do zapłaty kwoty 436,04 zł tytułem nieuregulowanej opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. (...), we W. - miejsca postojowego MP-55, za okres od 2010 r. do 2015 r. wraz z odsetkami – w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Pismem z dnia 23 maja 2016 r. (podwójnie awizowano) Gmina W. wezwała pozwaną K. M. do zapłaty kwoty 437,30 zł tytułem nieuregulowanej opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. (...), we W. - miejsca postojowego MP-55, za okres od 2010 r. do 2015 r. wraz z odsetkami – w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 23 maja 2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k.19-20, wezwanie do zapłaty z dnia 2 maja 2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k.21-22v

Wartość odsetek naliczonych od dochodzonych pozwem kwot należności głównej w wysokości 312 zł wyniosła na dzień 25 lipca 2016 r. kwotę 129,06 zł.

Dowód: wydruk obliczeń z kalkulatora odsetek – k. 23

W dniu 27 października 2016 r. pozwana dokonała przelewu na rachunek bankowy Gminy W.:

- 1) kwoty 58,14 zł tytułem opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu związanego z miejscem postojowym położonym przy ul. (...)/ MP-55 za rok 2015, w tym kwotę 52 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 6,14 zł tytułem odsetek,
- 2) kwoty 64,19 zł tytułem opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu związanego z miejscem postojowym położonym przy ul. (...)/ MP-55 za rok 2014, w tym kwotę 52 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 12,19 zł tytułem odsetek

Dowód: potwierdzenie operacji z dnia 27.10.2016 r. - k. 29, 30

Wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości wynosi 1% ceny gruntu równej wartości gruntu.

Bezsporne.

Sąd zważył co następuje:

Strona powodowa wносиła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych K. i T. M. kwoty 312 zł z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za okres od 2010r. do 2015r. oraz kwoty 129,06 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, tj. łącznie kwoty 441,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia części roszczenia obejmującego należności, które stały się wymagalne przed rokiem 2013 wnosząc o oddalenie powództwa w tym zakresie, natomiast w pozostałym zakresie, tj. w zakresie dochodzonego roszczenia za lata 2014 i 2015 wnieśli o umorzenie powództwa z uwagi na spełnienie świadczenia. W odpowiedzi na powyższe Gmina cofnęła powództwo w zakresie kwoty 122,33 zł, podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie, wnosząc o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia, bowiem zdaniem strony powodowej jego uwzględnienie stanowiłoby nadużycie prawa wyrażone w treści art. 5 k.c.

Mając na uwadze, iż w sprawie bezspornym było, że pozwani są współwłaścicielami lokalu niemieszkalnego położonego we W. przy ul. (...), z własnością którego związany jest udział w prawie użytkowania wieczystego gruntu, na którym to posadowiona jest nieruchomość, w której znajduje się ów lokal, kwestią podlegającą rozstrzygnięciu w niniejszym postępowaniu było zatem ustalenie czy pozwani zobowiązani byli do uiszczenia na rzecz strony powodowej żądanej pozwem kwoty za lata 2010-2013. W zakresie zaś kwoty, co do której pozew został cofnięty, postępowanie zostało umorzone.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do dnia wydania wyroku. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszym sporze co do kwoty 122,33 zł, albowiem w zakresie tej kwoty strona powodowa cofnęła pozew w odpowiedzi na sprzeciw pozwanych. Jako że pismo w którym strona powodowa cofnęła powództwo wniesione zostało jeszcze przed pierwszym terminem rozprawy, to zgoda na cofnięcie pozwu ze strony pozwanych nie była potrzebna i wobec tego Sąd uznał cofnięcie pozwu za skuteczne nie znajdując przy tym podstaw do uznania przedmiotowej czynności za sprzeczną z prawem lub zasadami współżycia społecznego czy też zmierzającej do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Zauważyć się godzi, że co do zasady to powód jest dysponentem swojego roszczenia, a zatem wobec braku w niniejszej sprawie szczególnych okoliczności prowadzących do odmiennej oceny – Sąd nie znalazł podstaw, by uznać rezygnację przez stronę powodową z dochodzenia swoich żądań za sprzeczną z prawem lub zasadami współżycia społecznego. W szczególności Sąd miał na uwadze to, że sporne zadłużenie w tym zakresie zostało spłacone. Mając na uwadze powyższe zasadnym i w pełni uprawnionym stało się umorzenie postępowania po myśli art. 355 § 1 i 2 k.p.c. Uznając zatem cofnięcie pozwu co do kwoty 122,33 zł za skuteczne, Sąd na podstawie przytoczonych przepisów, orzekł jak w punkcie I wyroku.

Ponieważ powodem cofnięcia pozwu była zapłata w toku sporu należności za lata 2013 i 2014, w rolę Sądu była ocena czy pozostałe podnoszone przez pozwanych zarzuty zasługują na uwzględnienie, albowiem w pozostałym zakresie tj. ponad kwotę 122,33 zł strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu.

Niewątpliwie pozwani, jako użytkownicy wieczystości gruntu obowiązani byli opłacać opłatę roczną. Jak bowiem stanowi art. 71 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 o gospodarce nieruchomościami za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

W ocenie Sądu, uwzględnieniu podlegał podniesiony w niniejszej sprawie zarzut przedawnienia co do pozostałej części roszczenia dochodzonego pozwem za okres od 2010 r. do 2013 r. Stosownie bowiem do art. 117 k.c. roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu. Upływ terminu przedawnienia rodzi z kolei skutek, iż ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Ogólne terminy przedawnienia określone zostały natomiast w art. 118 k.c., zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Odnośnie terminu od którego zaczyna biec przedawnienie należy odwołać się do art. 120 § 1 k.c. w myśl którego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z

nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania. Istotną kwestią z punktu widzenia przedawnienia jest także to, że bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz przez wszczęcie mediacji (art. 123 § 1 k.p.c.) Po każdym zaś przerwaniu przedawnienia bieg przedawnienia biegnie na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że ponieważ przepisy regulujące umowę użytkowania wieczystego nie wprowadzają szczególnego terminu przedawnienia dla roszczeń właściciela gruntu z tytułu opłaty rocznej, do roszczeń strony powodowej zastosowanie znajdzie wskazany wyżej przepis art. 118 k.c. Niewątpliwie zaś roszczenie o zapłatę opłat rocznych jest roszczeniem okresowym, w związku z czym podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia. W dalszej kolejności podkreślenia wymaga, iż w rozpoznawanej sprawie termin wymagalności roszczeń z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za poszczególne lata objęte żądaniem pozwu (tj. 2010 r., 2011 r., 2012 r., i 2013 r.,) przypadał odpowiednio na dzień 31 marca danego roku, co wynika z art. 71 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, po myśli którego opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

Mając zatem na uwadze wskazany wyżej termin przedawnienia tychże roszczeń oraz termin ich wymagalności oraz datę w jakiej strona powodowa wystąpiła z niniejszym powództwem tj. 26 lipca 2016 r. należało przyjąć, iż w niniejszym postępowaniu strona powodowa mogła się domagać jedynie zapłaty należności wymagalnych od 01 kwietnia 2014 r. tj. obejmujących lata 2014-2015 r. Należność z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu za rok 2013 i wcześniejsze uległa zaś przedawnieniu.

Niewątpliwie bowiem zobowiązanie do uiszczania opłat rocznych za użytkowanie wieczyste ma charakter zobowiązań okresowych, o czym przesądza fakt, iż mimo że prawo to jest ustalane na określony w umowie okres czasu, od 40 do 99 lat, to wnoszone opłaty roczne, dotyczą poszczególnych lat korzystania z nieruchomości. Pogląd taki dominuje także w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 r., II CKN 639/98, OSN 2000, Nr 6 poz. 121). Obowiązek zapłaty opłaty rocznej powstaje co do zasady z każdym rozpoczętym rokiem kalendarzowym trwania umowy, a termin wymagalności upływa z dniem 31 marca danego roku. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym właściciel mógł skutecznie domagać się zaspokojenia swojego roszczenia, a skoro taka opłata powinna być uiszczana z góry za dany rok w terminie do 31 marca, zatem bieg terminu przedawnienia opłaty rocznej rozpoczyna się z dniem 01 kwietnia. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała natomiast, aby bieg terminu przedawnienia w stosunku do roszczeń przysługujących jej przed dniem 26 lipca 2013r. został skutecznie przerwany. Wynikający ze wskazanego wyżej art. 118 k.c. termin przedawnienia świadczeń pozwanych z tytułu w/w opłat upłynął więc w całości. W konsekwencji przedawnieniu uległy również odsetki od kwoty należnej z tytułu użytkowania wieczystego za 2013r. i wcześniejsze, bowiem roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 24.05.2005 r., V CK 655/04).

Nie zasługiwał przy tym na uwzględnienie zarzut strony powodowej, jakoby podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia stanowił nadużycie prawa i naruszał zasady współzycia społecznego. Wskazać należy, iż strona powodowa dysponuje wyspecjalizowanymi jednostkami zajmującymi się zarządem posiadanych zasobów nieruchomości i w związku z tym powinna liczyć się z konsekwencjami nie zgłoszenia stosownego powództwa w terminie. Niewątpliwie ignorowanie przez pozwanych obowiązku ponoszenia opłat związanych z użytkowaniem wieczystym nie zasługuje na aprobatę w świetle zasad współzycia społecznego. Strona powodowa tolerowała jednak ten stan, nie podejmując żadnych kroków prawnych i dopuszczając do powstania zadłużenia, zarówno co do należności głównych, jak i odsetek. Co więcej, strona powodowa nie próbowała w sprawie wykazywać, iż jej beczynność, jako wierzyciela, w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona zachowaniem pozwanych. Skoro więc strona powodowa zaniechała wcześniejszemu złożeniu pozwu, a jej zwłoka w tym zakresie nie była w żaden sposób spowodowana zachowaniem pozwanych, to powinna liczyć się z możliwością podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zauważyć przy tym należy, że samo powołanie się przez dłużnika na przedawnienie roszczenia jest działaniem w granicach prawa (tak SN w wyroku z dnia 07.11.2003 r., V CK 399/02).

Z powyższych względów, wobec skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia, powództwo co do należności obejmujących 2010-2013r. należało oddalić; a w pozostałym zakresie, tj. w zakresie roszczenia obejmującego okres od 2014 do 2015 r. wobec spełnienia świadczenia przez pozwanych i ograniczenia w tym zakresie powództwa przez stronę powodową, postępowanie należało umorzyć.

Podstawą orzeczenia o kosztach był natomiast art. 100 zd. 1. k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 441,06 zł, jednak z uwagi na spełnienie roszczenia przez pozwanych w zakresie kwoty 122,33 zł powództwo cofnęła. Należy mieć na względzie, iż za stronę przegrywającą sprawę należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (por. orz. SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952 nr 2 poz. 49).

Ponieważ pozwani dokonali spłaty swojego zadłużenia w wysokości 122,33 zł już po wytoczeniu powództwa, uznać należało, że w tym zakresie przegrali oni sprawę, a pozew był konieczny i uzasadniony. Strona powodowa wygrała zatem niniejszy proces w 27 % i w takiej też części należy jej się zwrot kosztów procesu. Na poniesione przez nią koszty składała się opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika reprezentującego stronę pozwaną w wysokości 120 zł, łącznie 150 zł. Należne jej koszty procesu wyniosły więc 40,50 zł (150 zł x 27 %) Pozwani natomiast wygrali proces w 73%. na poniesione przez nich koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł oraz koszt opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, łącznie 137 zł. Należne jej koszty procesu wyniosły więc kwotę 100 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu poniesionych przez strony, Sąd przyjął, że pozwany należy się od strony powodowej kwoty 59,50 zł tytułem poniesionych kosztów procesu (100zł – 40,50 zł). i taką też kwotę należało zasądzić od strony powodowej na ich rzecz (pkt III wyroku).